

MOTYL

FLORISTKA

C. L. Pattison

FLORISTKA

FLORISTKA

C. L. Pattison

VYDAVATELSTVO MOTÝL

THE FLORIST

Copyright © 2023 C. L. Pattison

All rights reserved.

First published in 2023 by HEADLINE PUBLISHING GROUP

Translation © Linda Horobová, 2024

Cover photo © Rysak/Stock.adobe, FamiDu/Shutterstock

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2024

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-360-6

Súčasnosc

„**M**ohli by ste nám vlastnými slovami opísať, čo sa presne v Útočisku stalo?“
Dvoma prstami si začnem masírovať vrásku medzi obočím. „Ak mám byť úprimná, pamätám si to len veľmi matne,“ odpovedám pociťujúc obrovské sucho v ústach. „Myslím, že som stále v šoku.“

Keď sa inšpektorka Kate Kilnerová nakloní smerom ku mne a laktom sa oprie o naškrobené biele prestieradlo mojej nemocničnej postele, jej tvár sa naplní súcitom. „Práve ste prežili veľmi traumatický zážitok, je úplne prirodzené, že sa cítite trochu zmätená.“

Lahnem si na vankúš a opakovane sa pomaly a zhlboka nadýchnem. Prešlo sotva dvadsaťštyri hodín, odkedy som sa prebrala z bezvedomia, a v hlave pociťujem intenzívny tlak. Nastane dlhé ticho, ktoré sa tiahne, doslova sa rozplýva, až sa stáva trápny.

„Čo keby sme sa vrátili na začiatok?“ ozve sa kolega inšpektorky Kilnerovej, na ktorého meno si v tejto chvíli nespomeniem. Je to mocný muž, jeho korpulentná postava zaplňa miestnosť spôsobom, ktorý pôsobí trochu rušivo. „Ako ste sa zoznámili s rodinou Elliottovcov?“

Keby len vedeli pravdu, že sa to všetko začalo oveľa skôr, ako som Elliottovcov vôbec spoznala. Pred tým, ako som vôbec vedela, že existujú.

„Vďaka práci,“ poviem mu. „Darling Buds už niekoľko rokov zabezpečujú kvety pre kancelárske priestory Jamesa Elliotta. Je to jeden z našich najlepších zákazníkov.“

„A jeho manželka Eleanor?“

„Taktiež naša klientka. Dodávali sme k nej domov kvetinnú výzdobu na viacero spoločenských udalostí.“

„Takže ráno dvadsiateho druhého septembra ste boli v dome Elliottovcov pracovne?“ zasiahne inšpektorka Kilnerová.

Zaplavuje ma vlna vyčerpania. Únava, ktorá sa vám prikradne za chrbát, vylezie vám po ňom a lepkavými chápadlami sa obtáča okolo vášho krku. Nemyslím si, že to teraz zvládnem. Potrebujem viac času, aby som si najskôr v hlave všetko urovnala a ujasnila si fakty.

„Mrzí ma to, viem, že si len robíte svoju prácu, ale nemyslím si, že som práve teraz v stave, aby som vám mohla odpovedať na vaše otázky. Možno by ste mohli prísť zajtra.“

Detektív Pearce, ktorého meno sa mi práve vynorilo v hlave, sa strnulo usmeje. „Váš lekár nám dal povolenie s vami hovoriť. Naozaj by bolo lepšie, keby sme sa toho zbavili teraz, kým máte udalosti ešte čerstvo v pamäti. Jedna osoba je mŕtva a druhá je v kritickom stave. Vy ste jediná, kto nám môže povedať, čo sa stalo.“

„Vlastne to nie je celkom pravda,“ opraví ho Kilnerová. „Máme ešte jedného svedka.“

Takmer mi od prekvapenia zabehlo. Čo tým myslí? V tej miestnosti sme boli len traja.

Vytiahne mobil. „Pozrite, niečo vám ukážem.“ Stlačí tlačidlo na zvýšenie hlasitosti a potom položí mobil na posteľ, aby som naň videla.

Kým sa pozerám na displej, Kilnerovej oči sa upierajú na mňa, čakajúc na čo i len najmenší náznak, ktorý by mohol niečo znamenať. Podarí sa mi zachovať neutrálny výraz, ale stojí ma to všetku energiu, ktorú v tej chvíli dokážem nazbierať.

Po pozretí videa zavriem oči. V spánkoch začínam pociťovať silnú pulzujúcu bolesť. Moje myšlienky sú ako potkany v horiacej budove, ktoré pobejú ako v labyrinte a zúfalo hľadajú únikovú cestu. Nemám ďaleko od toho, aby som poslúchla radu detektíva Pearca a všetko im povedala.

Vo svetle nových prekvapivých informácií, ktoré mi práve oznámila inšpektorka Kilnerová, sa sama seba pýtam, či mám vôbec nejakú inú možnosť.

O tri mesiace skôr

1

Muž na druhej strane linky má výčitky svedomia. Jeho tón je mierne nespemý a hovorí trochu hlasnejšie, ako by musel, pričom sa snaží sám seba presvedčiť, že toto je len ďalšia z nudných obchodných transakcií v jeho strašne zaneprázdnenom dni. Taká, ktorú by najradšej prenechal svojej asistentke, no nie je si istý, či jej môže dôverovať v tom, že to urobí správne – nie, keď je v stávke tak veľa.

„Hľadám niečo naozaj výnimočné,“ povie. „Je to pre moju ženu.“

„Samozrejme, čo presne by to malo byť?“

„Neviem, dúfal som, že mi poradíte.“

„S radosťou. Koľko ste ochotný minúť?“

„Nemám cenový strop.“

Oukeeej. Tento chlap je očividne v poriadnej kaši.

„Je to na nejakú špeciálnu udalosť?“

„Ani nie,“ zaváha. „Ide skôr o to, že som svoju ženu považoval za samozrejmosť. Musím jej ukázať, ako veľa pre mňa znamená.“

Inými slovami, podvádzal ju a bol natolko neopatrný, že ho pri tom načapala. Poťahujem si spodnú peru a v duchu si prechádzam niekoľko možností. Frézie nebudú stačiť na to, aby ho z toho vyhrabali, dokonca ani bohatá kytica ruží. Nie, na toto budem musieť vytiahnuť väčšie zbrane.

„Akú farbu má vaša žena najradšej?“

„Nemám šajnu.“

To myslí vážne?

„Nevadí. Dovoľte mi teda opýtať sa vás – ako by ste opísali osobnosť svojej manželky?“

Povzdychne si. „Je to nutné? Chcem len krásne kvety pre svoju ženu, nič viac.“

Nie je to také ľahké, ako si myslí, v skutočnosti je to veľmi zložitý proces, no netreba očakávať, že muž ako on – muž, ktorý ani nevie, aká je obľúbená farba jeho ženy – to pochopí.

„Necháivate to teda na mňa? Ak vaša žena nebude s konečným výsledkom spokojná, vrátim vám peniaze, sľubujem.“

Opäť si povzdychne. „Je tichá a citlivá, viac introvert ako extrovert, ale keď si dá niekoľko džintonikov, stráca všetky zábrany,“ odfrkne.

Tú trápnu poznámku ignorujem. „Má radšej mesto alebo vidiek?“

„Určite vidiek. Celé roky mi hovorí, že by sme sa mali odsťahovať z Londýna.“

Do notesa si načmáram niekoľko poznámok, ktorými sa mi značne zúži výber.

„A čo jej vkus na zariadovanie interiéru? Tradičný? Minimalistický? Moderný?“

„Ehm... asi *rustikálny*? Môže byť?“

„Rustikálny sa bude skvele hodiť.“

Podobným štýlom pokračujeme ešte minútu alebo dve, až som nakoniec pripravená predstaviť mu svoj návrh.

„Na základe informácií, ktoré ste mi poskytli, odporúčam jeden z našich ručne tkaných vrbových košov naplnených ružovými a bielymi iskerníkmi, pastelovými himalájskymi pižmovými ružami – ich vôňa je nadpozemská, verte mi –, fialovými stračonôžkami a čisto bielymi malými orchideami.“ Zo stopäťdesiatich libier mu veľa drobných síce nevydám, ale haló, odpustenie nevery má predsa nevyčísľiteľnú hodnotu. „Čo na to hovoríte?“

„Fajn,“ povie rázne. „Kedy to budete vedieť doručiť?“

Pozriem na hodiny nad dverami. „Zajtra ráno.“

„Och,“ znie sklamane. „Nevedeli by ste jej ich dať už dnes?“

Chudák, bojí sa, že do rána môže byť jeho žena preč.

„Počkajte chvíľu na linke, prosím.“

Priložím si mobil k hrudi a obrátim sa na svoju asistentku Claire, ktorá práve zatína zuby pri tom, ako odrezáva listy z desiatok stoniek gerber – musím sa priznať, že nepatria k mojim najobľúbenejším kvetom, no ľudia sú z nich takí nadšení, že by sme boli hlúpi, keby sme ich nemali na sklade. Náš kuriér už odišiel, ale dodávka stojí vonku a Claire má celkom rôznorodú náplň práce.

„Nechcelo by sa ti o polhodinu previezť do Claphamu?“ spýtam sa jej.

„Ako povieš, Amy,“ odvetí a pozrie na hodiny. „Len mi daj vedieť, keď bude objednávka hotová.“

Priložím si mobil späť k uchu. „Dobre, pán Prout, môžeme vám to doručiť už dnes popoludní, ale budeme vám za to účtovať poplatok pätnásť libier.“

Jeho úľavu cítiť aj po telefóne. „Skvelé, ďakujem vám za vašu ústretovosť.“

Zoberiem si pero. „A aký odkaz by ste chceli nechať na kartičke s venovaním?“

„S láskou Antony,“ odvetí. „Bez H.“

Zvraším čelo a zdvihnem obočie. Ten chlap si naozaj nepomáha. „Nechcem vyznieť arogantne, ale možno by vaša žena ocenila pár ďalších slov, niečo trochu viac... *zmysluplné.*“

Nastane také dlhé ticho, až sa mi zdá, že zavesil.

„Prepáčte,“ povie napokon a ja počujem, ako sa mu zachveje hlas. „Môžete na kartičku napísať toto: *Je mi to ľúto a verne Ti sľubujem, že sa to už nikdy nestane. S láskou Antony.*“

Svadby, narodeniny, výročia, kvety na výzdobu, na rozchod, na oslavu nového života, na útechu chorých a na počesť zosnulých – moje aranžérske výtvyry pripomínajú každý míľnik a ľudskú drámu, na ktorú si len spomeniete. Za každou objednávkou sa skrýva nejaký príbeh, a ak ho chcete vystihnúť správne, je nevyhnutné ovládať základy psychológie. Viete, aranžovanie kvetov nie je len o farebných kombináciách a znalosti toho, čo aktuálne letí, ale aj o schopnosti vyvolať emócie a v okamihu zmeniť náladu. Ako zvyknem hovoriť, nepredávam len kvety, ale aj *pocity*.

Keď som bola mladšia, chcela som byť grafická dizajnerka, no na konci prvého ročníka na umeleckej škole som o tom začala mierne pochybovať. Počas letných prázdnin som odpovedala na inzerát na brigádu v kvetinárstve. A tak sa začala moja láska ku kvetom. Na umeleckú školu som sa už nikdy nevrátila.

O šesť mesiacov som už viedla obchod a vo voľnom čase som absolvovala kvalifikačný floristický kurz. Do roka som získala oveľa lepšie platenú prácu v samozvanom „remeselnom“ kvetinárstve v Shoreditch. Skončila som tam pred piatimi rokmi, keď som si všimla opustený obchod na Forrest Hill neďaleko môjho bytu. Tam sa zrodilo kvetinárstvo Darling Buds.

Viesť vlastný podnik je drina a niekedy som sa pýtala samej seba, či to bolo naozaj správne rozhodnutie. Niekoľko rokov som sa snažila zdokonaľovať svoje remeslo a rozvíjať marketingové zručnosti, ale pravda bola taká, že som sotva zarobila na zaplatenie účtov.

Zlom nastal, keď ma butikový hotel sídliaci v západnej časti Londýna pri príležitosti otvorenia nového wellness centra poveril vytvorením veľkej a komplikovanej kvetinovej výzdoby – predstavte si amazonský dažďový prales a anglickú vidiecku záhradu. Prostredníctvom známeho jedného môjho známeho som sa poznala s PR oddelením hotela a súhlasila som, že túto prácu urobím za zlomok ceny, ktorú by si účtoval ktokoľvek iný, a to všetko len preto, aby som získala skúsenosti.

Výzdoba mala úspech, dokonca väčší ako masáže rúk zadarmo. Vďaka tejto reklame som získala niekoľko lukratívnych zákaziek a odvtedy sa to už len nabaľovalo.

Samozrejme, väčšinu mojich klientov stále tvoria bežní ľudia, ktorí kupujú kvety ako darček pre svojho blízkeho, ale z času na čas mám možnosť pracovať aj na veľkom projekte – extravagantnom kvetinovom oblúku pri príležitosti otvorenia reštaurácie alebo honosnej kvetinovej stene na luxusnej svadbe. Vtedy moja kreativita nemá hraníc a ja mám šancu ukázať, čoho všetkého som naozaj schopná. Čo

mi pripomína, že hneď ako dokončím objednávku Antonyho bez H, musím aktualizovať svoj instagram. Pridávam tam príspevky tak často, ako sa len dá. Musím, nemôžem riskovať, že zmiznem z dohľadu, ani na sekundu, nie, keď o obmedzené množstvo práce súperí toľko iných floristov – mladších, chytivejších, takých, ktorých instagram sa stále hmýri novými fotkami a veselými videami, ako pripraviť kvetinovú výzdobu.

O hodinu a pol neskôr sedím v ateliéri, popíjam mäťový čaj a pozerám na obrazovku laptopu. Sociálne médiá urobili s Darling Buds zázraky. Všetky tie lajky a zdieľania majú väčšiu hodnotu než akákoľvek reklamná kampaň. A čo je najlepšie, môžem byť úplne inou Amy Mackenzieovou – Amy, ktorá je temperamentná, miluje zábavu a v akomkoľvek spoločenskom prostredí sa cíti ako doma. Mojich takmer šesťnásťtisíc sledovateľov by bolo zrejme strašne sklamaných, keby ma niekedy stretli osobne. Niekedy mám pocit, akoby som mala v sebe schovaných veľa rôznych verzií seba samej – celú plejádu dablérov, z ktorých niektorí sú viac sympatickí než druhí, no všetci čakajú, kým na nich na javisku príde rad.

Na dnešnej fotke je jemná svadobná kytica – zmes ruží, papuliek, hrachoru, pelargónie, floxu a eukalyptu. Nevesta bola totálna mrcha, pedantná diktátorka, ktorá chcela konzultovať detaily kvetov rok dopredu. Snažila som sa jej vysvetliť, že pre klimatické zmeny sa nedá predpovedať, aké kvety budú k dispozícii na budúcu jar a že nebude môcť mať pivonky z lásky ani za peniaze, ak prestanú kvitnúť o mesiac skôr. Samozrejme, to vo svojom príspevku nebudem

spomínať. To predsa nie je realita, ale starostlivo organizovaná voňavá fantázia.

V deň svadby som kvety doručila na miesto konania – historické sídlo niekde v totálnej riti na konci sveta. Keď som prichádzala s dodávkou, zbadala som starú motorku Norton, zaparkovanú v tieni čerešne. Nevedela som, komu patrí, a, úprimne povedané, bolo mi to jedno. Keď vidím príležitosť na fotenie, chopím sa jej. Chvíľu nato som opatrne položila kyticu na opotrebované kožené sedlo motorky a modlila som sa, aby sa jej majiteľ nezjavil a nespýtal sa ma, čo to, dočerta, robím.

Na laptope kliknem na priečink s fotografiami a otvorím fotky, ktoré som vtedy urobila. Sú ešte lepšie, ako si ich pamätám. Motorka svojimi ladnými krivkami a lesklým chrómom príjemne kontrastuje s jemnými kvetmi, zatiaľ čo ranné slnko dodáva scéne jemný, takmer éterický jas.

Po výbere víťaznej fotky ju niekoľko minút upravujem, aby bola dokonalá. Potom už len stačí pridať výstižný popis. Chvíľu premýšľam a potom sa moje prsty vrátia na klávesnicu.

Daj kvetinu na mašinu! Ďakujeme, Kayla, že sme mali tú česť pracovať s tou najmilšou nevestou a že si sa zverila do rúk Darling Buds. Bolo nám čťou vniesť do vášho veľkého dňa trochu kvetinovej pompéznosti.

Perfektné, pomyslí si, keď klikám na tlačidlo *zdieľať*. Kiežby bol aj skutočný život taký jednoduchý. Všetko dokonalé, upravené a usporiadané v úhľadných maličkých štvorčekoch.

2

Vytiahnem žalúzie a otvorím posuvné okno s výhľadom do záhrady. Na oblohe žiari slnko a v diaľke počujem štebotavý spev drozda. Som vďačná za kúsok súkromného vonkajšieho priestranstva, je to jeden z dôvodov, prečo som chcela byť na prízemí. Keď som minulý rok kúpila túto nehnuteľnosť, v záhrade bol neskutočný neporiadok a slnkom spálená tráva, ktorú obklopovali hrôzostrašné chumáče buriny a čudná chorá funkia. Pomaly a starostlivo som však záhradku oživila a zaplnila svojimi obľúbenými kvetmi – azalkami, ibištekmami, klinčekmi a ľubovníkom. A, samozrejme, nemohli chýbať ruže. Veľa ruží v každom možnom odtieni ružovej, od bledoružovej až po sýtomalinovú. Je to krásne pokojné miesto. Na tých farbách, na tej príjemnej asymetrii je niečo, z čoho sa roztápam.

Strčím si nohy do papúč a smerujem do kuchyne. Je to miestnosť, v ktorej trávim najviac času – nie preto, že by som veľa varila, ale pre jej príjemné usporiadanie a prirodzené denné svetlo, ktoré sem prúdi cez presklenú strechu. Počas toho, ako sa pohybujem po miestnosti a vyťahujem si potraviny na raňajky, myslím na to, aké je príjemné, keď sa nemusím starať o nikoho iného, len o seba. Už nejaký čas som slobodná. So svojím posledným priateľom Robom som

bola šesť rokov. Náš rozchod nesprevádzala žiadna veľká dráma, bol to skôr postupný ústup lásky. Ani raz, keď som v duchu rozoberala tie najmenšie detaily nášho spoločného života, som nenašla uspokojivé vysvetlenie toho, ako sa mohol náš vzťah rozpadnúť.

Trvalo mi dlho, kým som si vôbec uvedomila, že niečo nie je v poriadku. Koniec koncov, náš vzťah stále udržiavali nažive naše spoločné záväzky, čiže spoločný nájom, spoločná zbierka platní a naša mainská mývalia mačka Delilah. Nebojovala som s Robom o striedavú starostlivosť, pretože vždy mala radšej jeho ako mňa. Lenže pomaly, krôčik po krôčiku, sa vytratila iskra a všetko bolo o niečo temnejšie. Spočiatku som sa tvárila, že to nevidím, ale nakoniec to dospelo do bodu, keď som už varovné signály nedokázala ignorovať. Rob sedel v obývačke a v rukách držal hudobný magazín, no nečítal ho, iba sa pozeral cez jeho vrch do priestoru. Keď som zachytila jeho pohľad, venoval mi rýchly falošný úsmev a hneď sa vrátil k programu koncertov. Aj jeho výzor sa jemne zmenil – schudol pol kila a do práce si kúpil niekoľko drahých ľanových košiel. Človek, ktorý sa predtým úplne bez problémov obliekal do polyesteru. A potom mi jedného dňa povedal, že v práci niekoho stretol, niekoho, s kým by bol radšej ako so mnou. Prelialo sa zopár slz, ale nepadli žiadne urážky a neodznela ani prosba, aby zostal. Civilizovaný koniec civilizovaného vzťahu. Teraz si želám, aby som vtedy viac bojovala.

Po raňajkách sa osprchujem a oblečiem, pričom si dávam na oblečenie väčší pozor ako zvyčajne. Potom nasadnem do auta a vyrazím do práce, ktorú nemám ďaleko.

Keď prídem do obchodu, Claire stojí vonku a pomáha zákazníkovi vybrať si z pestrej ponuky nášho tovaru, ktorý

máme vystavený pred obchodom. Som veľmi hrdá na naše priechelie. Nie sú tu žiadne škaredé plastové vedrá, len eklektický rad „rekvizít“, medzi ktorými je napríklad kovová kanva, niekoľko starých debien, pár ozdobných žardinier a môj favorit – vintage kočík. Kývnem Claire na znak uznania a potom sa vydám do úzkej uličky pri obchode, ktorá vedie do môjho ateliéru. Kedysi to bol sklad zeleninára, ktorý dávnejšie obýval tieto priestory, ale teraz tu vytvárame naše zákazky na mieru. Nie je luxusný, ale cez veľké okná sem prúdi prirodzené denné svetlo a je tu priestor pre taký dlhý pracovný stôl, že pri ňom vedľa seba, ako aj pre menšiu kuchynku so stolom a stoličkami.

Vnútri nájdem Ewana, ako sa púšťa do svojho jedla z McDonaldu. Ewan je náš kuriér na čiastočný úväzok, ktorý je u nás len pár mesiacov. Je to milý chlapík po tridsiatke so štíhrou postavou. Minulý rok sa rozišiel so svojou dlhoročnou partnerkou a teraz žije s kamarátom, kým si nájde vlastné bývanie. Je určite oveľa lepší ako jeho predchodca – smrteľne bledý mrzutý muž, ktorý si potajomky čuchal podpazušie, keď si myslel, že sa nikto nepozera, aby skontroloval, či nie je spotený.

Len čo ma Ewan uvidí, odloží jedlo a postaví sa. „Prepáč, Amy, len som si chcel dať raňajky, skôr než vyrazím, ale ak ti tu zavaziam...“

„V pohode, Ewan, nie je sa kam ponáhľať.“

Posadí sa späť. „Rušný deň pred nami?“

„Dnes ma čaká pohreb.“ Vyzlečiem si džínsovú bundu a zavesím ju na jeden z háčikov na stene. „Mladej dámy menom Iris.“

„Hovoríš *mladej*...“

„Dvadsaťdva.“

„Doriti,“ povie a pozrie na mňa zhrozene. „Bola chorá?“ Pokrútim hlavou. „Autonehoda. Jej najlepšia kamarátka šoférovala. Nevybrala zákrutu a auto čelne narazilo do stromu.“

„A kamarátka?“

„Vyviazla so škrabancami.“

Ewan sa napije z papierového pohára a potom si, prekvapivo, s citom pretrie kútiky úst. „Nezdajú sa ti takéto zákazky trochu depresívne?“

Pokrčím ramenami. „Vlastne sa mi páči robiť pohrebné kvety. Je to dobrý pocit, keď viem, že som niečím – aj keď veľmi malým – pomohla ľuďom, ktorí stratili milovanú osobu. Je úžasné, ako môžu kvety pomôcť zmeniť naozaj nepríjemnú udalosť na niečo celkom krásne.“

„To je pekný pohľad na vec.“

Zložím si zásteru, prehodím si ju cez hlavu, dvakrát si obtočím šnúrky okolo pása a vpredu ich zaviažem na dvojitý uzol. „Samozrejme, kedysi kvety na pohreboch neboli na to, aby to tam vyzeralo pekne, ale mali oveľa praktickejší účel.“

„Áno a aký?“

„Aby zakryli zápach vychádzajúci z rakvy.“

Vydá zvuk napodobňujúci napínanie. „To je nechutné.“

„Prepáč, odradila som ťa od mafina?“

Potľapká si brucho. „Neboj sa, o to som sa už *postaral*.“ Vstane a odnesie obal od jedla do koša. „Rád by som sa zdržal a vypočul si ďalšie tvoje strašidelné historky, ale je čas vyraziť.“

„Máš rozpis dodávok?“

„Áno, Claire mi ho vytlačila. Poprosil som ju, aby mi dala aj niekoľko vizitiek, keby si ich náhodou zákazníci vypýtali.“

Vďačne sa naňho usmejem. Mám rada iniciatívnych zamestnancov.

Keď sa pozerám, ako odchádza, premýšľam – a nie prvý raz –, prečo by niekto ako Ewan chcel robiť takú monotónnu a slabo platenú prácu, ako je táto. Bola to vlastne jedna z mojich otázok na pohovore, aj keď som ju nepoložila takto otvorene. Povedal, že jeho predchádzajúca práca v obchode bola veľmi stresujúca a chcel by robiť niečo menej náročné. Mala som pocit, že v tom bolo niečo viac. Napadlo mi, či sa náhodou psychicky nezrútil, ale to nie je otázka, ktorú dnes môžete položiť na pohovore bez toho, aby ste sa ocitli pred súdom. V každom prípade, nie je to moja vec. Ewan sa mi páčil, overila som si jeho referencie a mal vodičský preukaz a žiadne priestupky, čo je nakoniec všetko, na čom naozaj záleží.

Odožením myšlienku a pustím sa do práce. Prvou zastávkou je kovový úložný regál, ktorý bol vyrobený na mieru podľa mojich presných požiadaviek. Zaberá celú stenu a je plný vedier naplnených vodou s kvetmi všetkých veľkostí, tvarov a farieb. Vyberám rýchlo a s istotou, prechádzam sa sem a tam medzi regálom a pracovným stolom, kým nemám všetko, čo potrebujem. Potom prejdem k stojanu na stene a vyberiem si hrbu nástrojov – nôž, odstraňovač stoniek, cievkový drôt, špagát.

Začnem prípravou surovín, opatrne odstránim prebytočné lístie, poškodené okvetné lístky a skrátim stonky na požadovanú dĺžku. Až potom sa začne tá zábavná časť – tvorenie. Mojim cieľom nie je len vytvoriť niečo krásne, ale aj vyzdvihnúť vnútorné vlastnosti kvetov, rovnako ako sochár vdychuje život hrude hlíny. Hoci je každý z mojich výtvorov veľmi individuálny, mám určité estetické cítenie

a je dôležité, aby sa každý, kto kvety uvidí, cítil skôr prijatý než ohromený.

Toto je môj prvý pohreb za posledné mesiace. Už nedostávame toľko objednávok ako kedysi, veľa ľudí uprednostňuje namiesto kvetov finančné príspevky. Je to, samozrejme, ich výsada, ale myslím si, že je to škoda. Podľa mojich skúseností môžu kvety ľuďom v čase smútku alebo trápenia priniesť veľkú útechu.

V mojom prvom zamestnaní v kvetinárstve majiteľ obchodu zostavil krúžkový zakladač so zalaminovanými stranami, ktorý slávnostne odovzdával pozostalým, akoby išlo o prvé vydanie. Bolo v ňom asi tucet vencov, odlišných len poradovými číslami, príšerné, šablónovité ponuky, ktoré prakticky kričali „pohreb“ a pri pohľade na ne ste mali depresiu. Klientom neponúkali žiadnu alternatívu robenú na zákazku. Buď to, alebo nič. Keď si na to teraz spomeniem, stúpa mi krvný tlak. Podľa môjho názoru by kvety pre mŕtvych mali byť rovnako jedinečné ako kvety pre živých. Preto sa vždy snažím stretnúť s pozostalými osobne, namiesto toho, aby som sa uspokojila s útržkovitým telefonátom alebo pár riadkami v správe. Zistila som, že je to najlepší spôsob, ako získať informácie potrebné na vytvorenie vhodnej kvetinovej pocty, ktorá presne odráža osobnosť a vášne zosnulého. Zároveň nechcem, aby moje návrhy pôsobili banálne alebo predvídateľne. To je dôvod, prečo sa na dnešnom pohrebe nebudú vyskytovať kosatce.

Irisini rodičia mi dali úplnú voľnosť. „Len nech sú tie kvety naozaj výnimočné,“ povedala jej mama, keď prišla do obchodu. „Presne ako moja dcéra.“ Ak mám byť úprimná, myslím, že bola rada, že mohla zodpovednosť za výber kvetov preniesť na niekoho iného. Nemám jej to za zlé. Riaditeľ